

GEGEN DIE STRÖMUNG

Organ für den Aufbau der Revolutionären Kommunistischen Partei Deutschlands

8-9/2026

Ağustos-Eylül 2026

Sözde “Antisyonizm” in Yahudi düşmanlığı kampanyalarının arkasında ne var?

Hangi haklı amaç uğruna gösteri yapılsa yapılsın – ister AFD parti kongresine karşı olsun, ister her alanda yapılan devlet kesintilerine karşı olsun: Alman Hamas propagandacıları büyük ölçüde engellenmeden faaliyetlerini sürdürüyor ve İsrail’i hedef alan Yahudi karşıtı kışkırtmalarını yaygınlaştırıyorlar.

İlerici ve desteklenmesi gereken eylemlerde Yahudi karşıtı kışkırtma – bu, Almanya’da 1967’den beri, hatta kısmen daha da öncesinden beri, hafife alınmaması gereken bir ölçüde mevcuttu – fiziksel olarak hoş görülmekte ve içerik açısından gerçek anlamda ele alınmamaktadır. Bu durum değişmelidir!

Mesele, “Zionistleri öldürün”den “İsrail bizim felaketimizdir” gibi sözde “antisyonist” sloganlar ve benzeri ifadelerdir. Ancak, Nazilere karşı ya da sendikal alanda aktif olarak mücadele eden, kışkırtılmamış kişilerde –ister gençler ister yaşlılar olsun– “Siyonizm” tartışıldığında içerik açısından belirsizlikler yaşanmaktadır. Gerçek bir tartışmaya girmek istiyoruz ve öncelikle buradaki tutumumuzu netleştirmek istiyoruz.

I.

1. “TEK” bir Siyonizm diye bir şey yoktur!

Bu konuyla ciddi bir şekilde ilgilenen herkes, “Siyonist” olarak adlandırılan çok farklı akımlar olduğunu çabucak fark eder.

Özellikle Rusya ve Doğu Avrupa’da yaşanan ölümcül pogromlar ve Fransa (1896–1899 Dreyfus Olayı) ve Almanya’da (kendilerini antisemitik olarak adlandıran, ırkçı ve Yahudi düşmanı örgütlerin kurulması) 19. yüzyılın son üçte birinde ortaya çıkan anti-Yahudi akımlar karşısında, temel fikir her zaman Yahudi halkının bir kaleye (Siyon), kendine ait bir vatan ve kendi devletine ihtiyacı olduğu yönündeydi.

Bu fikir – bu terimi kullanmadan – Almanya’daki proleter hareketinde daha önce Moses tarafından Karl Marx’ın dostu ve yoldaşı Hess, “Roma ve

Kudüs” (1862) adlı kitabında bu görüşü savunmuştur. Rusya ve Doğu Avrupa’da, özellikle Kudüs çevresindeki eski Yahudi bölgesine (Kudüs’teki bir dağın tepesindeki kale olarak Siyon) göçü organize etmeye çalışılmıştır.

2. Tarihsel Siyonizm

20. yüzyılın 40’lı yıllarına kadar süren bu tarihsel Siyonizm, 1897’den itibaren tüm akımlarıyla birlikte çeşitli “Siyonist Kongreleri”nde örgütlendi. Bu süreçte çok çeşitli tutumlar ortaya çıktı. Bazı temsilciler görüşlerini kısmen değiştirdiler ve ortak kararlar alınmış ve Filistin’e odaklanılmış olmasına rağmen, farklı aktörlerin oldukça farklı, kısmen birbirini dışlayan vurgu noktaları vardı; bu da daha sonra “Siyonizm”i farklı aktörlerin tek tek alıntılarıyla karakterize etmek kabul edilemez.

Siyonizmin teorik kurucusu olarak

Tarihi Siyonizmin dört metninin eleştirel analizi

Tarihi Siyonizm ile daha yakından ilgilenmek isteyenler, en azından aşağıdaki dört eseri incelemekten kaçınmazlar: **Moses Hess’in** 1862 tarihli “Roma ve Kudüs” adlı eseri, **Leo Pinsker’in** 1882 tarihli “Kendi Kendini Kurtarma” adlı eseri, **Theodor Herzl’in** 1896 tarihli “Yahudi Devleti. Yahudi Sorununa Modern Bir Çözüm Denemesi” adlı eseri ve 1902 tarihli ütopyik romanı

“Altneuland”. Bu metinlerin orijinalleri günümüzde büyük ölçüde bilinmemektedir ve özellikle kendilerini “antisyonist” olarak tanımlayan gruplar tarafından belirli pasajlar alıntılanarak, esas olarak 1948’de İsrail’in kurulmasına karşı yöneltilen “antisyonizm”lerinin kanıtı olarak kullanılmaktadır.

Bu dört önemli esere ilişkin analizimiz, 280 sayfalık “**Almanya’da Sosyal Demokrasinin Yahudi Düşmanlığına Karşı Bilimsel-Teorik Mücadelesi**” başlıklı çalışmamızda yer almaktadır (“Almanya’da Sosyal Demokrasinin Yahudi Düşmanlığına Karşı Mücadelesi 1894-1914” serisinin 3. cildi, s. 220-272) içinde yer almaktadır. Ücretsiz olarak şu adresten indirilebilir: veya 12 € karşılığında basılı versiyonu şu adresten sipariş edilebilir: Olga Benario ve Herbert Baum Yayınevi, Posta Kutusu 102051, 63020 Offenbach

kabul edilen Theodor Herzl, “Yahudi vatani” kurmak istiyordu o dönemin büyük güçlerine ulaşmak. Kudüs çevresi, Birinci Dünya Savaşı öncesinde bugünkü Türkiye’nin öncülü olan Osmanlı İmparatorluğu tarafından fethedilmişti. Dolayısıyla Osmanlı İmparatorluğu’nun sultanı ikna edilmeliydi. Hiç şansı yoktu.

Birinci Dünya Savaşı ve Osmanlı İmparatorluğu’nun çöküşünden sonra, İngiliz sömürgeciler bu bölgeyi fiilen ilhak ettiler (o dönemki emperyalist eğilimli Milletler Cemiyeti tarafından “Filistin Mandası” olarak meşrulaştırıldı). Artık İngiliz emperyalizmiyle bir gel-git süreci vardı: niyet beyanları, vaatler, tutulmayan sözler – kısacası: Gerçek bir şans yoktu. Siyonizmin diğer akımları ise “kendi kendini kurtarma”ya, yani kısmen göçü bağımsız bir şekilde örgütleyerek, kısmen de “ulusal-kültürel özerklik” geleneği çerçevesinde yalnızca

Yahudi nüfusunun kültürel ve dini merkezini sağlamlaştırmaya odaklandılar. En az beş tane “Siyonist” olarak adlandırılan akım vardı (dini-teokratik akımlardan sosyalist bir anlayışa sahip akımlara kadar). Arada bir, Yahudi geçmişi olmayan bölgelerde bir Yahudi devleti kurmak bile kısa bir süreliğine tartışıldı – asıl mesele, nerede olursa olsun Yahudi nüfusunu koruyan bir kale, bir devlet kurmaktır. Hiç şansı yoktu.

3. Antinazist Siyonizm

Nazi faşizmi ve Yahudi nüfusa yönelik imha politikası nedeniyle, tarihsel Siyonizm esasen mücadeleci bir antinazist harekete dönüştü; Varşova Gettosu’ndaki ayaklanmaya bakıldığında da görüldüğü gibi, bu hareket artık sosyalist ve komünist örgütlerle birlikte Nazi Almanyası’na karşı savaşıyordu. Bunlar, sözde “antisyonistler” tarafından basitçe göz ardı edilip, sessizliğe gömülmektedir. Nazi karşıtı koalisyonun tüm ordularında ve Nazi Almanyası’nın işgal ettiği ülkelerdeki partizan hareketlerinde Yahudi askerler ile Yahudi kadın ve erkek partizanlar savaştı. İngiliz ordusunda Yahudi askerler ayrı bir Yahudi birliği oluşturdu

Ama Lenin de...

Evet, Lenin ve SDAPR, devrim öncesi Rusya’da Yahudi “Bund” ve Siyonist sosyalistlerin tutumlarına karşı çıkmışlardı. Ancak bu grupların amacı İsrail Devleti’ni kurmak değildi; Lenin’in reddettiği gibi, öncelikle Rusya’daki Çarlık rejimini devirmek yerine “ulusal-kültürel özerklik” için mücadele edilmesi gerektiğini savunuyorlardı. Ayrıca, Çarlık Rusya’sındaki diğer tüm milliyetlerle ortak bir örgütlenme de reddedildi. O dönemdeki tartışma bu konuydu. “Bund”un birçok üyesi, zamanla SDAPR’ye katıldı.

Bu konuda bkz.: “**Rusya’da Sosyal Demokrasinin Yahudi Düşmanlığına Karşı Mücadelesi (1894–1914)**”, 336 sayfa.
www.verlag-benario-baum.de adresinden ücretsiz olarak indirilebilir veya 12 € karşılığında basılı versiyonu şu adresten sipariş edilebilir: Verlag Olga Benario und Herbert Baum, Postfach 102051, 63020 Offenbach

Yahudi düşmanlığının içerik ve kavramsal gelişimi

Antijudaizm, yüzyıllar boyunca, Haçlı Seferleri’nde (11. ila 13. yüzyıllar) patlak vererek, önce Hristiyanlığın önde gelen isimleri tarafından, ardından Martin Luther’in ilhamıyla 19. yüzyılın ortalarına kadar hakim olan dini Yahudi düşmanlığı olarak adlandırılır. Zaten bu dönemde, “zengin Yahudi” stereotipine odaklanan bir eğilim gelişmekteydi.

“Sosyal” argümanlara dayanan antijudaizm, 19. yüzyılın son üçte birinde “antisemitizme” dönüştü; bu akım, Yahudi düşmanlığı için dini gerekçeleri yalnızca kısmen korudu, “zengin Yahudi” stereotipini de içeriye dahil etti, ancak her şeyden önce biyolojik-ırkçı argümanlara dayandı. Almanya’da kurulan ve kendilerini “antisemitik” olarak adlandıran örgütler, sözde antikapitalist kılıf altında Yahudi düşmanlığını yaydılar; bu, bir nevi Nazi propagandası için hazır bir zemin oluşturdu. Daha önce de münferit olarak var olan antisemitlerin imha talepleri, Nazi döneminde sistematik bir şekilde **Yahudilere yönelik yok edici düşmanlığa** dönüştürüldü. Daha önce daha çok münferit olan bir olgu, Yahudi nüfusunun imhasına yönelik eksiksiz bir program haline geldi. Bu program, özellikle Nazi imha kamplarında aşamalı olarak hayata geçirildi.

En geç 1948’den itibaren, 1945 sonrası Yahudi düşmanlığının sayısız varyantı arasından, İsrail’in yok edilmesine odaklanan ve 7 Ekim 2023’ten sonra Almanya’da büyük ölçüde yaygınlaşan sözde “**antisyonizm**” öne çıktı.

Ayrıca, her dönemde bu genel bakışta ele alınmayan çeşitli varyantlar ve karma biçimler de mümkündür.

Tugay. Bu, tarihsel Siyonizmden uzaklaşmada belirleyici bir dönüm noktası olan önemli bir faktördü. Zira Nazi faşizmine karşı dünya çapında kazanılan zaferin ardından, gerçek anlamda bir “kale” olarak kendi Yahudi devletini kurmak gündeme gelmişti. İngiltere sömürge topraklarından vazgeçmedi, bu giderek daha açık hale geldi ve bu umut yok olmuştur.

4. Antikolonyalist Siyonizm

Siyonizm, antinazist aşamadan sonra, 1945’ten sonra İngiliz sömürgecilğine karşı silahlı mücadele yürüten açıkça antikolonyalist bir Siyonizme dönüştü; bu mücadele o kadar başarılı oldu ki, İngiliz sömürgecilği Filistin’den çekilmek zorunda kaldı.

Böylece 1948’de İsrail Devleti’nin kurulması gerçekleşti. **Tarihsel biçimiyle Siyonizm bir sonuca ulaşmıştı.** O dönemde hâlâ sosyalist olan Sovyetler Birliği’nin, yeni kurulan BM’de, Yahudi tarafı tarafından zor kabul edilen ancak yine de kabul edilen bir bölünme planı yoluyla uluslararası tanınırlık sağlanmasına yardımcı olması bir tesadüf değildi; bu plan – eksiksiz olması açısından eklemek gerekirse – Arap tarafı tarafından reddedilmişti. Öyleyse, kendilerini “solcu” ya da hatta “komünist” olarak adlandıran “antisyonist”, Yahudi düşmanı gruplara şunu söyleyelim: **Stalin, İsrail’in kurulmasından yanaydı.** Öyleyse o, en güçlü “Siyonist” miydi?! Kendilerini yalan bir şekilde “komünist” diye adlandıran grupların

açıkça ortaya çıkıyor: Bu tarihsel gerçek karşısında kıvranıyorlar, hiçbir “argüman” sunamıyorlar ya da bu konuyu tamamen görmezden gelmedikleri takdirde, Stalin’e karşı da kışkırtma yapıyorlar.

II.

Peki ya bugün?

Günümüzün “antisyonizmi”, ideolojik etkisini ve yayılmasını öncelikle iki güce dayandırmaktadır.

Öncelikle, özellikle o dönemde sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği’ndeki **Brejnev revizyonistleri** muazzam bir “zemin hazırlığı” yaptılar. 1967’den beri, “antisyonist” kitapçık ve broşürlerdeki Yahudi düşmanı iddialar ve yalanlarla dünya çapında sol hareketleri istila ettiler. Ancak sadece Brejnev revizyonistlerine atıfta bulunmak yetersiz kalır. Onlar da, **Nazi-faşistler** tarafından muazzam bir şekilde yaygınlaştırılmış olan Yahudi düşmanı “antisyonist” düşünce kalıpları havuzundan yararlandılar.

Naziler tarafından teşvik edilip desteklenen “Müslüman Kardeşler” ve Kudüs Müftüsü Amin el-Husseini, 1930’lu yıllardan itibaren Yahudi karşıtı “Siyon Bilgelerinin Protokolleri” (bu eser, bu arada 1988 tarihli Hamas Tüzüğü’nde açıkça atıfta bulunulan bir kaynaktır) ve Hitler’in “Kavgam” kitabını yaygın bir şekilde yaydılar. “Antisyonist” Hitler bu kitapta şöyle yazmıştı:

Devamı 4. sayfa

Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ndeki Brezhnev revizyonistlerinin anti-Siyonist kampanyasının kökenleri ve etkileri

1967'den itibaren Brejnev revizyonistleri, sadece o dönemdeki Arap devletlerinin İsrail'e karşı savaşıyla (sözde Altı Gün Savaşı) sınırlı kalmayıp, daha geniş kapsamlı bir İsrail karşıtı yoğun kampanya başlattılar. Yabancı Diller Edebiyatı Yayınevi (Moskova) tarafından birçok dilde Yahudi karşıtı kışkırtıcı broşürler basıldı; bu broşürler Almanya'da da bir dizi sözde "Filistin Komitesi" tarafından ele alınarak içerikleriyle birlikte yaygınlaştırıldı.

Bu kışkırtıcı broşürlerin ana teması şuydu: "Siyonistler", Nazi-faşistler kadar kötüdür; tarihsel olarak Nazilerle işbirliği bile yapmışlardır; onlar faşist ve ırkçılardır. Siyonizm, sömürgecilik ve emperyalizm anlamına gelir; gerici, şovenist, saldırgan, suçlu ve teröristtir. 1980'li yıllarda bu kışkırtma bir adım daha ileri götürüldü: Nazi "Stürmer" gazetesinin tarzında Yahudi karşıtı karikatürler yayınlandı.

Örnek olarak iki broşürden bahsedilebilir:

1970 yılında "**Siyonizm – Emperyalist Gericiğin Bir Aracı. Orta Doğu'daki Olaylar ve Dünya Siyonizminin Faaliyetleri Hakkında Sovyet Kamuoyu**" başlıklı broşür yayınlandı (APN Yayınevi, Moskova, Mart-Mayıs 1970, 148 sayfa).

Broşürde, "İsrail'de iktidarda olan Siyonistlerin" "insan nefretini vaaz ettikleri" ve "Yahudi ırkının münhasırlığı"nın devletin temeli olduğu iddia edilmektedir (bkz. s. 67).

İsrail'in politikasını belirleyen unsur, "Siyonistlerin ırkçı fikirleri"dir. Yahudiliğe aidiyet, "ırksal özellikler ve Ortodoks Yahudilik" temelinde tanımlanmaktadır (s. 104). Sahte bilimsel bir yaklaşımla, "Siyonizm ve antisemitizmin, görünüşte Yahudileri seven ve Yahudilere düşman olan zıt kutuplar" olduğu, ancak yine de "birçok ortak özellik" taşıdığı iddia edilmektedir. Her ikisi de "Yahudi meselesine sınıf temelli yaklaşımı, Yahudi halkını ayrı bir varlık olarak sunarak ırkçı bir yaklaşımla değiştirmiştir" (bkz. s. 101).

İsrail hükümeti "BM İnsan Hakları Bildirgesi'ni çiğnemiş, [...] Cenevre Sözleşmelerini hiçe saymıştır" (bkz. s. 4). İsrail ordusunun tutumu, Nazi ordusunun işlediği suçlardan hiçbir yönden geride kalmamaktadır (bkz. s. 23). "Siyonistler", iddia edildiği üzere, bir "üçüncü Yahudi İmparatorluğu", "Nil'den Fırat'a kadar uzanan Büyük İsrail" kurmak istiyorlar (bkz. s. 119).

Sözde tarihsel bir "joker" olarak, bir Siyonist örgütün, Nazi hükümetiyle, Nazi Almanyası'ndan zulüm gören Yahudilerin ülkeden çıkışını

göç etmeleri için müzakere etme girişimi ele alınmaktadır. Bu bağlamda, söz konusu örgütün motivasyonu (Yahudilerin hayatını kurtarmak) inkar edilmektedir: "Her köşe başında 'Yahudileri korumak' için çağrıda bulunan Siyonistler, en azılı antisemitlerle bir komplo kurdular" (bkz. s. 116).

Söz konusu olan, 1933'te imzalanan "Ha'avara Anlaşması" (Siyonist ve Yahudi çevrelerinde tartışmasız kabul görmemişti) ile ilgiliydi; bu anlaşma kapsamında, Nazilerle, aralarında Eichmann'ın da bulunduğu kişilerle yapılan görüşmeler neticesinde Filistin'den mal tedariki karşılığında, Almanya'dan yaklaşık 55.000 Yahudi zulüm mağduru ülke dışına çıkabilmişti.

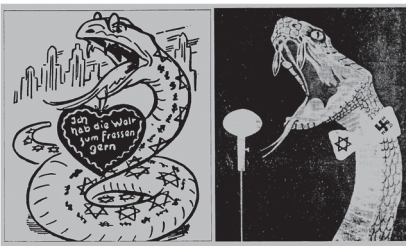
Ve devamında: "Faşistler binlerce Yahudiyi gaz odalarında yakarken, Siyonistler faşizmin başlıca liderlerinden Eichmann ile ticari ilişkiler sürdürdüler" (bkz. s. 116). "Ticari ilişkiler" mi?? Söz konusu olan, Nazi Almanyası'ndan ayrılabilen ve böylece kurtarılabilen yaklaşık 55.000 Yahudi insanın hayatı söz konusuydu; bu insanlar Nazi Almanyası'ndan çıkarak kurtarılabildiler!

1984'te yayımlanan broşür "**Siyonizm ve Nazizmin Suç İttifakı**". Sovyet Halkı Antisyonist Komitesi'nin 12 Ekim 1984 tarihli basın toplantısı (Moskova 1985), Siyonist ve Nazi-faşist güçler arasında sözde çıkar uyumu olduğu yönündeki karalama kampanyasını daha da genişletti. Siyonist ve Yahudi örgütlerinin amacının Nazi rejimine karşı mücadele ve hayat kurtarmak değil,

"Kolonizasyon Projesi: "En önemlisi, Siyonizm liderlerinin Nazizm'de, ana hedeflerini gerçekleştirmeye yardımcı olabilecek bir faktör gördükleridir; yani 'seçilmiş' kolonileştiricilerin Filistin'e yoğun bir şekilde yerleştirilmesi, Arapların sürülmesi ve ardından İsrail devletinin kurulması" (bkz. s. 8).

Ayrıca şöyle iddia edilmektedir: "Faşist Almanyası'nın yöneticileri, Siyonistlerin kolonileştirme planlarını her şekilde desteklediler" (bkz. s. 12) – bu, kaba bir yalandır; zira Hitler, bir Yahudi devletin kurulması konusunda uyarıda bulunmuş ve buna karşı mücadele etmiştir. Bu temelden yanlış düşünce kalıplarının ve yalanların (Nazi faşizminin suçlarıyla İsrail ordusunun eylemlerinin eşdeğer gösterilmesi, Siyonizm ile Nazi faşizmi arasında sözde çıkar uyumu, Siyonizmin ırkçı bir ideoloji olarak sunulması, vb.) uluslararası alanda ve Almanya'da ele alınmış, yaygınlaştırılmış ve daha da geliştirilmiş; hatta kısmen BM kararlarına kadar ulaşmıştır; bu husus burada sadece eksiksiz bilgi vermek amacıyla belirtilmektedir.

Nazi "Stürmer" gazetesinin başarısı: Brejnevçilerin tüyler ürpertici kışkırtmaları

Solda: Dolar işareti, İngiliz sterlini ve Davut yıldızlarıyla süslenmiş "Yahudi" yılan ve boynunda "Dünyayı yemeye bayılıyorum" yazan bir zincir. (Stürmer 1941)
Sağda: Boynunda Davut Yıldızı ve gamalı haç bulunan papyon takmış "Yahudi" yılan (Agitator 1971)

Solda: Yanan Yahudi menora (Stürmer 1940)
Sağda: Askeri helikopterde oturan Moshe Dayan, yanan menora ile bir barut fıçısına doğru ilerliyor (Vachernya Koskva 1977).
Karikatürün başlığı: "Tel Aviv'den gelen bu acımasız provokasyon Tel Aviv'den".

(Kaynak: Simon Wiesenthal Center Los Angeles: "Alçaklığın Portreleri. Sovyet antisemitik karikatürleri ve bunların Nazi ideolojisindeki kökleri üzerine bir çalışma" sergi kataloğu, 1985)

“Çünkü Siyonizm, Yahudilerin ulusal kendi kaderini tayin hakkının bir Filistin devletinin kurulmasıyla tatmin olacağını diğer dünyaya inandırmaya çalışırken, Yahudiler aptal goyim’leri yine en kurnazca bir şekilde kandırmaktadırlar. Onlar Filistin’de, örneğin orada yaşamak için bir Yahudi devleti kurmayı hiç düşünmüyorlar; aksine, yalnızca kendi egemenlik haklarıyla donatılmış [...] uluslararası dolandırıcılık faaliyetlerinin bir organizasyon merkezi istiyorlar.” (Hitler: Mein Kampf, Berlin 1930, 3. baskı, s. 356)

Günümüzün “antisionizmi”, büyük ölçüde yeni icatlar olmayan şu düşünce kalıplarını yerleşik hale getirmiştir:

İlk ana saldırı İsrail’e yöneltilir ve Hamas’ın Filistinli saldırganları “kurban” olarak gösterilir. İsrail’in güvenliği için Hamas ve Hizbullah’a karşı yürütülen savaş, adeta bir mantra gibi “Filistinlilere yönelik soykırım” olarak nitelendirilir.

İkinci düşünce kalıbı, tüm çatışmayı 1948’de İsrail’in kurulmasına, sözde “Arap topraklarında” gerçekleştirilen sözde “sömürgeci bir eyleme” dayandırır. Genellikle “Suçlu Yahudilerdir” denmez, bunun yerine “Suçlu İsrail’in kurulmasıdır” denir. Bir başka yalan ise, o dönemde sözde “apartheid devleti” İsrail’in temellerinin atıldığı ve bu devletin, İsrail’deki Arap nüfusu, tıpkı Güney Afrika’daki eski apartheid rejimi gibi ezdiği iddia edilir.

Eskiden devrimci olan SSCB Komünist Partisi ve diğer devrimci komünist partiler içinde bile Yahudi karşıtı tutumlar yok muydu?

Evet, vardı. Ve aksini iddia edenler yalan söylüyor. Stalin, 1931’de şunu açıkça belirtmişti:

“Bazı antisemitizm eğilimleri sadece orta sınıfın belirli çevrelerinde değil, işçi sınıfının belirli bir kesiminde ve hatta partimizin bazı kesimlerinde de mevcuttur. Bu kötülüğe karşı tüm sertliğimizle mücadele etmeliyiz.” (Stalin, 1931’de düzenlenen SSCB Komünist Partisi (Bolşevik) XV. Parti Kongresi’nde, Stalin Eserleri Cilt 10, s. 281) 1948’de Anti-Hitler Koalisyonu’nun dağılmasının ardından, kopukluk sadece eskiden müttefik olan ülkelerin parti ve devlet liderleri arasında yaşanmadı. Alt kademelerde Nazilere karşı birlikte savaşmış olan insanlar da şu sorunla karşı karşıya kaldılar: Kopmak mı, kopmamak mı? Nazilere karşı mücadelede komünist kadroların İngiliz ve ABD istihbarat teşkilatlarının kadrolarıyla haklı olarak kurdukları işbirliği, artık ciddi bir sorun haline gelmişti; zira burada da kopuş kaçınılmazdı. Bu durum, çeşitli Komünist partilerde çok sayıda parti içi soruna yol açtı; bu bağlamda, Nazilere karşı mücadelede geçmişte yapılan işbirliğine atıfta bulunmak kesinlikle bir argüman olarak kabul edilmiyordu.

Çeşitli partilerde artık Yahudi düşmanlığı imaları içeren bir söz dağırcığının oluştuğu gerçeği inkar edilemez ve edilmemelidir. Ancak durum, bariz hatalar karşısında genelleme yaparak tüm Komünist Parti’yi kınayan anti-komünist kışkırtıcıların sunduğu kadar basit değildi.

DDR’ye gelince, olumsuz bir dönüm noktası, 1952 yılında SED Merkez Komitesi’nin önde gelen komünist kadro Paul Merker aleyhine aldığı karardı. Merker, 1942’de Meksika’ya kaçmayı başarmış ve sürgünde “Freies Deutschland” dergisinde Yahudi düşmanlığına şiddetle karşı çıkmış, zulüm gören Yahudilere tazminat ödenmesi için mücadele etmişti (ve bu talebini Doğu Almanya’da da sürdürmüştü). SED Merkez Komitesi, Merker aleyhine dayanılmaz derecede Nazi jargonuyla dolu bir üslupla, bunun “Alman halk servetinin aktarılması” anlamına geldiğini ifade etmişti. (Bkz. “SED Merkez Komitesi’nin 20 Aralık 1952 tarihli Açıklaması”, “SED Belgeleri”, Cilt IV, Berlin 1954, s. 206)

Özetle: Evet, komünist partiler içinde de tahammül edilemez Yahudi karşıtı tutumlar vardı; bunlar, haksız genellemelere kaçmadan ve antikomünizme düşmeden ortaya çıkarılmalı ve acımasızca eleştirilmelidir.

Bir adım daha ileri gidildiğinde ise şuna varılır: Siyonizm ve İsrail’de ve dünyanın her yerinde bulunan Siyonistler, adeta “her şeyin suçlusu” olarak gösterilir.

Bazen daha ustaca, bazen daha az ustaca bir şekilde, tek tek “Siyonistlerin” alıntıları kullanılır. Tarihsel Siyonizm’in yayınlarında, daha sonra kınanacak pasajlar bulunur. Ve bugünkü İsrail hükümetinin bazı bakanlarında da, şüphesiz ki, bazı şeyler, hatta temelde yanlış ve son derece gerici olan şeyler de bulunur. Asıl mesele, klasik, aslında sadece aptalca ve kışkırtıcı bir genellemedir: İşte “Siyonistler”, “Yahudiler” böyledir! Birini tanırsan, hepsini tanırsın. Sanki bu tür alıntılarla Siyonizmin temel fikri çürütülebilirmiş gibi: İsrail’deki Yahudi nüfusu için güvenli bir kale ve tüm dünyadaki Yahudi nüfusu için bir sığınak!

Böylece, “anti-Siyonist mücadele”nin tek bir amaca yönelik olduğu ortaya çıkıyor: İsrail’in ve İsrail’in varlığını doğru bulan ve savunan herkesin yok edilmesi için verilen mücadele.

Daha fazla bilgi için

Rusya’da Sosyal Demokrasinin Yahudi Düşmanlığına Karşı Mücadelesi (1894–1914) (Kırmızı Kitapçık No. 55, 1 Euro)

BM’nin Filistin Bölünme Planı ve İsrail Devleti’nin Kuruluşu (1947/48) (Kırmızı Kitapçık No. 25, 1 Euro)

7 Ekim 2023’te Hamas’ın İsrail’e düzenlediği saldırıya ilişkin üç görüş belgesi:

İran rejimi ve Hamas’tan ilham alan uluslararası karşıdevrimci hareketin dünya çapındaki ilerleyişini ortaya çıkarmak ve mücadele etmek!

7 Ekim 2023’te İsrail’de Hamas’ın gerçekleştirdiği Yahudi karşıtı katliam

Hamas’ın hedefleri: İsrail Devleti’nin yok edilmesi – Mümkün olduğunca çok sayıda Yahudi’yi katletmek

1948’de İsrail’in kurulması ve savunulması için verilen mücadelenin büyük bir zafer olmasının beş nedeni

(Kırmızı Kitapçık No. 52, 1 Euro)

Satın alınabileceği yer: Olga Benario ve Herbert Baum Yayınevi, Posta Kutusu 102051, 63020 Offenbach

Bu metin, broşürlerimizin daha hızlı erişilebilir olmasını sağlamak için Deepl çeviri yazılımı ile herhangi bir düzeltme yapılmadan otomatik olarak çevrilmiştir. Özellikle bilimsel komünizm dilinde kullanılan terimler söz konusu olduğunda, Deepl yazılımı hatasız çeviri yapmamaktadır. Örneğin, (emperyalist) büyük güç teriminin birçok dilde yanlış bir şekilde “süper güç” olarak çevrildiğini biliyoruz. Bu nedenle, hatalar fark ederseniz veya bazı bölümler size şüpheli gelirse, lütfen bize geri bildirimde bulunun.

Olga Benario ve Herbert Baum Yayınevi, Posta Kutusu 102051, 63020 Offenbach

ISSN 0948/5090

<https://gegendiestroemung.net/gegendiestroemung@web.de> Web sitemizin kullanımı dikkatli bir şekilde yapılmalıdır, çünkü her erişim devlet tarafından kaydedilmektedir